הגמרא מביאה את הכרעת ההלכה בדין זה: **אָמַר רָבָא, הִלְכָתָא,** חָמֵץ בִּזְמַנּוֹ, בֵּין שנתערב בְּמִינוֹ וּבֵין שֶׁלֹּא בְּמִינוֹ אֲסוּר אפילו בְּאִין בתערובת אלא מַשֶּׁהוּ מהחמץ, וּכְשִׁיטַת רַב. אבל חמץ שֶׁלֹּא בִּזְמַנּוֹ, בֵּין שנתערב בְּמִינוֹ וּבֵין שֶׁלֹּא בְּמִינוֹ מוּתָּר ואפילו שיש בו בנותן טעם, שכן הלכה כְּרַבִּי שִׁמְעוֹן, שחמץ לאחר הפסח מותר מן התורה.

מקשה הגמרא: וּמִי אָמַר רָבָא הָכִי – וכי האם כך סבר רבא שתערובת חמץ מותרת לאחר הפסח, וְהָאָמַר רָבָא, רַבִּי שִׁמְעוֹן קָנְקָא קָנִים לאסור חמץ שעבר עליו הפסח הוֹאִיל וְעָבַר עָלָיו בְּ'כָל יֵרָאֶה וְכָל יִמָּצֵא', ואם כן יש לאוסרו אף לאחר שנתערב בהיתר. מתרצת הגמרא: הָנֵי מִילֵּי בְּעֵינְיהּ – הקנס שקנסו חכמים אין זה אלא על חמץ שהוא בעינו, אֲבָל על חמץ שעַל יְדֵי תַּעֲרוֹבֶת לֹא קנסו.

הגמרא מביאה שרבא אמר בשם רב נחמן כשיטת רבי שמעון: וְאָזַר רָבָא לְטַעְמֵיהּ – רבא שהתיר תערובת חמץ לאחר הפסח כשיטת רבי שמעון, פסק כן לשיטתו, דְּאָמַר רָבָא, כִּי חֲוִינַן בֵּי רַב נַחְמָן – כשהיינו בבית רב נחמן, כִּי הֲווּ נָפְקִי שְׁבָעָה יוֹמֵי דְּפִסְחָא – לאחר שעברו שבעת ימי הפסח אָמַר לָן, פּוּקוּ וְזִבְינוּ חֲמִירָא דִּבְנֵי חֵילָא – צאו וקנו חמץ של אנשי הצבא הנכרים שנאפה בפסח, שכן חמץ שעבר עליו הפסח מותר מן התורה, ולא קנסו חכמים אלא על חמץ של ישראל שעוברים עליו ב'בל יראה'.

נחלקו רב ושמואל אם קדירות חרס הבלועים מחמץ מותרים בשימוש לאחר הפסח: אָמַר רַב, קְדֵירוֹת של חרס שנתבשל בהן חמץ, בְּפֶסַח יִשָּׁבְרוּ, הואיל ואין להם תקנה כיון שאף לאחר הפסח אסור לבשל בהן משום שבלוע בהם חמץ ובשעת בישול יפלט טעם החמץ ויתערב בתוך התבשיל, ורב אוסר תערובת חמץ אף לאחר הפסח, כמבואר לעיל (כט:).

שואלת הגמרא: וְאַמַּאי ישברו, הלא אפשר לְשַׁהֵינְהוּ [–להשהותן] עד לְאַחַר הַפֶּסַח, וְלֶיעֱבֵד בְּהוּ שֶׁלֹּא בְּמִינָן – וישבשלו בהן תבשיל שאינו ממין החמץ הבלוע בהן, שהרי גם לשיטת רב בטל החמץ לאחר הפסח בהיתר שאינו מינו, כמבואר לעיל. עונה הגמרא: רב אסר לקיים את הקדירות משום גְּזֵירָה דִּילְמָא אָתוּ לְמֶעְבַּד בְּהוּ בְּמִינוֹ – שמא יבואו לבשל בהן תבשיל ממינו של החמץ, ותערובת מין במינו אסורה גם לאחר הפסח.

וּשְׁמוּאֵל אָמַר, אף על פי שאי אפשר להשתמש בקדירות אלו בפסח מכל מקום לֹא יִשָּׁבְרוּ, אֲבָל מַשְׁהֵי לְהוּ לְאַחַר זְמַנּוֹ – אלא ישהה אותן עד לאחר הפסח, וְעָבְיד בְּהוּ בֵּין בְּמִינוֹ בֵּין שֶׁלֹּא בְּמִינוֹ – ויבשל בהן בין תבשיל שהוא ממין החמץ הבלוע בהן, ובין תבשיל שהוא ממין אחר, שכן לשיטת שמואל תערובת חמץ לאחר הפסח מותרת בין במינו ובין באינו מינו, כמבואר לעיל (כט:).

וְאָזַר שְׁמוּאֵל לְטַעְמֵיהּ – ודברי שמואל אלו הם כדבריו במקום אחר, דְּאָמַר שְׁמוּאֵל לְהֶנְהוּ דְּמָזְבְּנִי כַּנְדֵי – לאותם מוכרי קדירות, אַשְׁווּ וְזִבְנֵי אַכַּנְדֵיכְי – תשוו את מחיר קדירותיכם לשווייים האמיתי כלומר אל תייקרו את מחירם, וְאִי לֹא תצייתו לי, דָּרְשִׁינָא לְכוּ ברבים שהלכה כְּרַבִּי שִׁמְעוֹן הסובר שחמץ לאחר הפסח אינו אסור אלא משום קנס חכמים, ולשיטתו לא קנסו אלא בחמץ בעין ולא בתערובת ולכך הקדירות שעבר עליהן הפסח מותרות, ושוב לא יצטרכו בני אדם לקנות מכם קדירות חדשות.

שואלת הגמרא: וְלִידְרוֹשׁ לְהוּ – מדוע אכן לא דרש שמואל ברבים שהקדירות מותרות, דְּהָא שְׁמוּאֵל כְּרַבִּי שִׁמְעוֹן סָבְירָא לֵיהּ שרק חמץ בעין נאסר משום קנס לאחר הפסח, ולא תערובת חמץ. משיבה הגמרא: אַתְרֵיהּ דְּרַב הֲוָה – מעשה זה היה במקומו של רב, ולכך לא פסק שמואל שם שלא כמותו.

הגמרא מביאה נידון בתנור שמרחו אותו בשומן, וממסקנת הדברים תקשה הגמרא על דברי רב שאמר 'קדירות בפסח ישברו': הַהוּא תַּנּוּרָא דְּטָחוּ בֵּיהּ טִיחָיָא – מעשה בתנור שמרחו בקרקעיתו שומן [בשרי], ואפו בו לחם, והשומן נתן טעם בלחם שאפו בו, אֲתָרָהּ רָבָא בַּר אַהֲילַאי לְמֵיכְלֵיהּ לְרִיפְתָּא – אסר רבא בר אהילאי לאכול פת זו לא רק עם מאכלי חלב אלא אֲפִילּוּ בְּמִילְחָא – במלח בלבד, לְעוֹלָם – אפילו אם יחזרו ויסיקו את התנור בהיסק חדש קודם שיאפו בו את הפת, משום גזירה דִּילְמָא אָתֵי לְמֵיכְלֵיהּ בְּכוּתְּחָא – שמא יבואו לאכול פת זו שנאפתה בתנור שהיה מרוח בו שומן בשרי, יחד עם כותח שהוא מאכל שיש בו חלב, ומאחר שבלעה הפת טעם בשר אסור לאוכלה עם חלב.

הגמרא מקשה על דברי רבא בר אהילאי מברייתא, ודוחה את דבריו: מֵיתִיבִי, אֵין לָשִׁין אֶת הָעִיסָּה בֶּחָלָב, וְאִם לָשׁ אותה בחלב כָּל הַפַּת כּוּלָּהּ אֲסוּרָה, והטעם, מִפְּנֵי שעלולים לבוא על ידה לְהָרְגֵּל עֲבֵירָה ולאוכלה עם בשר. **כֵּיוָצֵא בּוֹ,**

אֵין טָשִׁין – טחים [מורחים], אֶת הַתַּנּוּר בְּאַלְיָה – בשומן העשוי מזנב הכבש שהוא שומן בשרי, וְאִם טָשׁ – טח בה את התנור ואפה בו פת, כָּל הַפַּת בּוּלָּהּ אֲסוּרָה באכילה שמא יבואו לאוכלה בחלב. אולם האיסור לאכול מהנאפה בתנור הוא רק עַד שֶׁיַּסִּיק שוב אֶת הַתַּנּוּר, אבל לאחר שהסיק את התנור מותר. מסיימת הגמרא את קושייתה: הָא הוֹסֵק הַתַּנּוּר מֵיקָא שָׁרֵי – משמע מהברייתא שאם הסיקו את התנור, הפת שנאפית בו מותרת. תְּיוּבְתָּא – הרי פירכא היא על מה דְּאָמַר רָבָא בַּר אֲהִילַאי שהפת אסורה לעולם.

מסיקה הגמרא: אכן תְּיוּבְתָּא – פירכא היא, ונדחים דבריו.

הגמרא מקשה ממסקנא זו על דברי רב שהובאו לעיל שקדירות בפסח ישברו. שואלת הגמרא: אָמַר לֵיהּ רַבִינָא לְרַב אַשִׁי, וְכִי מֵאַחַר דְּאִיתְּתַב – מאחר והגמרא דחתה את מה שאמר רָבָא בַּר אֲהִילַאי, ואפשר להכשיר תנורים על ידי היסק, אם כן, אַמַּאי קָאָמַר רַב שקְּדֵירוֹת שבישל בהם חמץ כל השנה, בַּפֶּסַח יִשָּׁבְרוּ כיון שאין להם תקנה, הלא כשם שמועיל היסק לתנור כמו כן יש להתיר את הקדירות על ידי הסקתן וליבונן באש, ועל ידי כך ישרף החמץ הבלוע בהן. משיבה הגמרא: אָמַר לֵיהּ, הָתָם – בברייתא שמבואר בה שמועיל ליבון לתנור מדובר בְּתַנּוּר שֶׁל מַתֶּכֶת שמועיל לו ליבון באש, אבל הָכָא – כאן בדברי רב מדובר בְּקֵדֵרָה שֶׁל חֶרֶס שאין מועיל הגעלה וליבון לשרוף את מה שבלוע בה.

רב אשי מתרץ תירוץ נוסף: וְאִיבָּעֵית אֵימָא, הָא וְהָא – גם הברייתא וגם רב עוסקים בְּתנור וכלי שֶׁל חֶרֶס, אלא שזֶּה הֶסֵּיקָן מֵבַּפְנִים – תנור מסיקים אותו על ידי שמניחים את הגחלים בתוך התנור, וְזֶה הֶסֵּיקָן מִבַּחוּץ – אבל קדירות מסיקים אותם על ידי שהאש מחממת אותם מבחוץ, וזה אינו היסק שראוי להכשיר.

מוסיף רב אשי ומבאר: וְכִי תֵּימָא הָכָא נַמִּי לֵיעֲבַד לֵיהּ הֲפָקָה מֵבַּפְנִים – ואם תאמר למה ישברו הקדירות, הלא אפשר להכשירן על ידי נתינת גחלים בתוכן וליבונן מבפנים, ויועיל כמו בתנור, אין להתיר זאת, משום דחָיֵים עֲלֵיהּ מִשּׁוּם דְּפָקְעָה – שאדם חס על קדירותיו שלא יתפקעו מחום הגחלים הנתונים בתוכן, ואם תתיר לו להשתמש בהן על ידי הסקתן מבפנים, יבוא להתירן על ידי הסקתן מבחוץ.

הגמרא מסיקה דין להלכה לפי התירוץ השני: הִלְכָךְ מכיון שאמרנו שכל שהסיקו מבחוץ אינו מועיל להכשירו, הָאי בּוּכְיָא [–כלי העשוי מרעפים] שאופים ומטגנים בו את הפת, הֶסֵּיקוֹ מִבַּחוּץ הוּא – הדרך לחממו הוא על ידי שמסיקים אותו מבחוץ, וְאָסוּר להשתמש בו בפסח. וְאולם אִי מַלְיֵיהּ גוּמְרֵי – אם מילא אותו בגחלים מבפנים, שַׁפִּיר דָּמֵי – הרי הוא מותר בפסח, ואין חוששים שמא יחוס עליו ויכשירו על ידי היסק מבחוץ, משום שהבוכיא הוא עבה, ולא מצוי שיפקע על ידי היסק מבפנים.

הגמרא מביאה דינים שונים בענין הגעלת כלים לפסח: אָמַר לֵיהּ רַבִינָא לְרַב אַשִׁי, הָנֵי סַכִּינֵי – אותם סכינים שהשתמשו בהם בחמץ כל השנה, בְּפִסְחָא הֵיכִי עָבְדִינַן לְהוּ – כיצד מכשירים אותם שיוכלו להשתמש בהם בפסח. אָמַר לֵיהּ רב אשי, לְדִידִי, חַדְתָּא קָא עָבְדִינַן – לצורכי, עושים לי סכינים חדשים לפסח. אָמַר לֵיהּ רבינא לרב אשי, תִּינַח מַר דְּאָפֵשַׁר לֵיהּ – הדבר טוב עבורך שהינך עשיר ובידך לקנות סכינים חדשים, אך דְּלָא אָפֵשַׁר לֵיהּ – מי שאין באפשרותו, מַאי – כיצד יכשירם לפסח. אָמַר לֵיהּ רב אשי, אֲנָא בְּעֵין חַדְתָּא קָאֲמִינָא – לא היתה כוונתי שעושים לי סכינים חדשים ממש אלא בעין חדשים, והיינו על ידי שמכשירים אותם שיהיו ראויים לשימוש בפסח, וכך מכשירים אותם, קָתֵייהוּ בְּטִינָא – תחילה מצפים את ידית הסכין העשויה מעץ בטיט כדי להגן עליהם שלא ישרפו וּפָרֵיזְלֵייהוּ בְּנוּרָא – ואז מעבירים את הברזל שלהן באש כדי לשרוף את החמץ הבלוע בו, וַהֲדַר מְעַיְּילָנָא לְקָתֵייהוּ בְּרוֹתְחִין – ואחר כך מסירים את חיפוי הטיט מעל הידית ומכניסים אותן למים רותחים, כדי להפליט את החמץ הבלוע בהן.

מסיקה הגמרא להלכה: וְהִלְכְתָא, אין צריך להעביר את הברזל באש ללבנו, אלא אִידֵי וְאִידֵי – גם הידיות וגם הברזל די להם להגעילן בְּהבנסה למים רוֹתְחִין וּכְלִי רִאשׁוֹן – ודווקא בתוך הכלי הראשון שבו הורתחו המים, ולא בכלי שהועברו אליו מהכלי שהורתחו בו דהיינו כלי שני.

אָמַר רַב הוּנָא בְּרֵיהּ דְּרַב יְהוֹשֻׁעַ, עֵץ פְּרוּר – כף מעץ שמערבים בה את התבשיל שבקדירה, שעירבו בו תבשיל של חמץ בכלי ראשון, מַגְעִילוֹ [–מכשירו] בְּרוֹתְחִין וּבְכְלִי רִאשׁוֹן. מבארת הגמרא: קָסָבַר רב הונא, בְּבוֹלְעוֹ כָּךְ פּוֹלְטוֹ – כפי האופן שהכלי בולע לטעם האיסור כך הוא פולטו. לפיכך כפי שנבלע הטעם בכלי על ידי כלי ראשון, כן בכדי להפליט ממנו טעם זה צריך הגעלה בכלי ראשון. הגמרא דנה בכלי חרס המצופים בעופרת אם מועיל להם הגעלה. מסתפקת הגמרא: בָּעוּ מִינַּיהּ מֵאֲמִימַר – שאלו בני הישיבה את אמימר, הָנֵי קָאנֵי דְּקוּנְיָא – אותם כלי חרס המצופים בעופרת שהשתמשו בהם בחמץ, מַהוּ לְאִישְׁתַּמּוּשֵׁי בְּהוּ בְּפִסְחָא – האם מותר להשתמש בהם בפסח, כלומר האם הם בכלי מתכות ויועיל להם הגעלה או שמא הם בכלי חרס ולא יועיל להם הגעלה. ומפרשת הגמרא את אופן הספק: יְרוּקָּא לָא תִּיבָּעֵי לָךְ – אם היא עופרת ירוקה העשויה מקרקע שמעורב בה מין עפר שקורין 'צריף', אין להסתפק דְּוַדַּאי אֲסִירִי [–אסורים] בפסח כלי חרס המצופים בציפוי זה, שכן עופרת זו עזה ובולעת לעולם. כִּי תִּיבָּעֵי לָךְ בעופרת אוּכְמֵי וְחִיוְרֵי – שחורה או לבנה, מַאי – מה דינם של הכלים המצופים בה, האם הם מונעים מהחמץ להיבלע בחרס, או לא. וְאף בעופרת שחורה ולבנה, הֵיכָא דְּאִית בְּהוּ קַרְטוּפָנֵי לָא תִּיבָּעֵי לָךְ – אם יש בכלים בקעים וסדקים אין לך להסתפק בהם, דְּוַדַּאי אֲסִירִי בפסח, כִּי תִּיבָּעֵי לָךְ דְּלֵישְׁעֵי – בכלים חלקים שאין בהם סדקים, מַאי – מה דינם בפסח.

משיבה הגמרא: אָמַר לְהוּ אמימר, חֲזִינָא לְהוּ דְּמִידַּייְתִי – רואים אנו שכלים אלו פולטים משקה מצידם החיצון, אַלְמָא בָּלְעִי וַאֲסִירִי – הרי מוכח שהם בולעים וכיון שהבליעות יבלעו דרך הציפוי לתוך החרס לכן אסורים, וְההגעלה לא תוציא את הבליעות שהרי הַהִיא הֲעָדָה עַל כְּלִי חֶרֶס שֶׁאֵינוֹ יוֹצֵא מִידֵי דּוֹפְיוֹ [–פגמו] לְעוֹלָם ואף לא על ידי הגעלה. שכן נאמר בבשר חטאת (ויקרא ו כא) 'וּכְלִי חֶרֶשׂ אֲשֶׁר תְּבֻשַּׁל בּוֹ יִשָּׁבֵר, וְאִם בִּכְלִי נְחֹשֶׁת בֻּשָּׁלָה וּמֹרַק וְשֻׁטַּף בַּמָּיִם'. הרי שדווקא לכלי מתכת מועילה הגעלה, ולא לכלי חרס.

הגמרא מקשה על דברי אמימר. מקשה הגמרא: וּמַאי שְׁנָא – מה שונה לְעִנְיַן יֵין נֶסֶךְ, דְּדָרֵישׁ מָרֵימָר, מָאנֵי דְּקוּנְיָא – כלי חרס המצופים בעופרת שהשתמשו בהם ביין נסך, בֵּין אוּכְמָא בֵּין חִיוְרֵי וּבֵין יְרוּקֵּי שָׁרֵי – בין שחורים בין לבנים ובין ירוקים, מותר להשתמש בהם ואין חוששים שבלוע בהם יין נסך. ומדוע כאן לענין חמץ בפסח אמר אמימר שאסור להשתמש בהם בפסח. וְכִי תֵּימָא – ושמא תאמר לחלק, שיֵּין נֶסֶךְ אסור רק מִדְּרַבָּנָן ואילו חָמֵץ אסור מִדְּאוֹרַיְיתָא, ועל כן החמירו בחמץ יותר מביין נסך. אין לחלק כן, שהרי כָּל דְּתָקוֹן רַבָּנָן – כל מה שתיקנו חכמים, בְּעֵין דְּאוֹרַיְיתָא תָּקוּן – כמו דין תורה תיקנוהו, ובכשם שבאיסור תורה חוששים לטעם האיסור הבלוע בכלי, כמו כן יש לחשוש באיסור דרבנן.

מיישבת הגמרא: אָמַר לֵיהּ אמימר, החילוק בין חמץ ליין נסך הוא שזֶּה [–חמץ] שנשתמשו בכלי קוניא היה תַּשְׁמִישׁוֹ כל השנה עַל יְדֵי חַמִּין, ואין בליעתו יוצאת אלא על ידי הגעלה ברותחין, ולכלי חרס אין מועילה הגעלה כאמור, וְאילו זֶה [–יין נסך] תַּשְׁמִישׁוֹ היה עַל יְדֵי צוֹנָן, ועל כן אינו נבלע בכלי כלל.

הגמרא דנה בדין כלים שהשתמשו בהם חמץ בצונן: אָמַר רָבָא בַּר אָבָּא אָמַר רַב חִייָא בַּר אַשִׁי אָמַר שְׁמוּאֵל, כָּל הַכֵּלִים שֶׁנִּשְׁתַּמְּשׁוּ בָּהֶן כל ימות השנה בְּחַמִּין מַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן מַצָּה – יכול להשתמש ולהניח בהם בפסח מצה, חוּץ מִן בֵּית שְׁאוֹר – כלי ששורים ומניחים בו את השאור, הוֹאִיל שֶׁחִימּוּצוֹ של השאור קָשֶׁה [–חזק] ולפעמים הוא שוהה שם כל הלילה, על כן הוא נבלע בכלי אפילו שהוא צונן.

אָמַר רַב אַשִׁי, וּבֵית חֲרוֹסֶת – כלי שנותנים בו חומץ או כל דבר שיש בו חמיצות ומערבים בו קמח ורגילים לטבל בו את הפת, אף הוא כְּבֵית שְׁאוֹר שֶׁחִימּוּצוֹ קָשֶׁה דָּמֵי, ובולע הכלי מהקמח אפילו בצונן.

המשך בעמוד קכד

אָמַר רָבָא, הָנֵי אַגְנֵי דִּמְחוֹזָא – אותן קערות בצק שבעיר מחוזא, **הוֹאִיל וּתְדִירֵי לְמֵילַשׁ בָּהוּ חַמְרָא וּמַשְׁהוּ בָּהוּ חֲמִירָא** – מאחר ורגילים תמיד ללוש ולהשהות בהן חמץ, אף הן **כְּבֵית שַׁאוֹר** שֶׁחִימּוּצוֹ קָשֶׁה דָּמֵי, ואסור להשתמש בהן בפסח.

שואלת הגמרא: **פְּשִׁיטָא** שהן אסורות, שכן הן כבית שאור ממש.

עונה הגמרא: **מַהוּ דִּתֵימָא, כֵּיוָן דִּרְוִיחָא שָׁלִיט בָּהוּ אֲוִירָא וְלֹא כָּלְעִי** – שמא תאמר מאחר שקערות אלו מרווחות הן, נכנס לתוכן אויר ומונע מהם לבלוע ואינן כבית שאור שמלא כולו בשאור, **קָא מַשְׁמַע לָן** רבא שגם הן כבית שאור, ובולעות מהחמץ גם בצונן.

משנה

שנינו במשנה לעיל (כח.), שחמץ של נכרי שעבר עליו הפסח, מותר בהנאה, ואילו חמץ של ישראל שעבר עליו הפסח, אסור בהנאה. המשנה שלפנינו מבארת את דינם של חמץ השייך לנכרי ומשועבד לישראל לפרעון חובו, ושל חמץ השייך לישראל ומשועבד לנכרי לפרעון חובו, שעבר עליהם הפסח: **נָכְרִי שֶׁהִלְוָה** מעות **אֶת יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי פֶּסַח עַל חֲמֵצוֹ** – והניח הישראל חמצו בבית הנכרי כמשכון, ואמר לנכרי שאם לא יפרע חובו כשיגיע זמן הפרעון, יהא החמץ קנוי לו מעכשיו, **אַחַר הַפֶּסַח**, אם הגיע זמן הפרעון ולא פרע לו הנכרי חובו, **מוּתָּר** החמץ **בַּהֲנָאָה**, משום שכאשר לא פרע את חובו, התברר למפרע שמשעת ההלואה, היה זה של הישראל, וחמץ של ישראל שעבר עליו הפסח, אסור בהנאה.

גמרא

הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים בדין גביית בעל חוב מנכסים משועבדים: **אִיתְּמַר, בַּעַל חוֹב** – המלוה מעות לחברו, ושיעבד לו הלוה נכסיו, ואמר למלוה שאם לא יפרע חובו עד זמן מסוים יגבה מהם חובו, והגיע הזמן ולא פרעו, גובה המלוה את חובו מנכסי הלוה המשועבדים לו, **אַבַּיֵי אָמַר, לְמַפְרֵעַ הוּא גּוֹבֶה** – בגביה זו שגובה המלוה כעת בחובו, מתגלה הדבר שכבר משעת ההלואה היו נכסים אלו שלו, **וְרָבָא אָמַר, מִכָּאן וּלְהָבָא הוּא גּוֹבֶה** – המלוה קונה את הנכסים רק משעה שגובה אותם, ואין נכסים אלו שלו משעת ההלואה.

הגמרא מבארת באלו מקרים נחלקו אביי ורבא ובאלו מקרים מודים זה לזה: **כָּל הֵיכָא דְּאַקְדֵּישׁ** – כאשר הקדיש הלוֶה נכסיו המשועבדים קודם שהגיע זמן הפרעון, **וְזַבֵּין** – או מכר הלוֶה נכסיו המשועבדים קודם זמן הפרעון, **כּוּלֵּי עָלְמָא לָא פְּלִיגִי** – הכל מודים שאין מכירתו מכירה ואין הקדישו הקדש, משום שאף רבא הסובר שהמלוה קונה את הנכסים רק בשעת הגביה, ועד אז היו ברשות הלוה, מודה שהואיל ובזמן המכירה היו הנכסים ממושכנים למלוה, אינם ברשות הלוה למוכרם או להקדישם, ומחמת כן סוברים **דְּאָתֵי מַלְוֶה וְטָרִיף** – שיכול המלוה לבוא ולטרוף את הנכסים מהלקוחות ללא תמורה.